

Introit: *Já však, Hospodine, důvěřuji tobě, pravím: „Ty jsi můj Bůh, moje budoucnost je ve tvých rukou.“ Vysvobod mě z rukou nepřátel a těch, kdo pronásledují mě. Rozjasni tvář nad svým služebníkem, ve svém milosrdenství mě zachraň. (Žalm 31, 15-17)*

Píseň

Modlitba

Čtení: Lukáš 15, 1-7

Píseň

Text kázání: Jan 10, 27-30

Bratři a sestry,

právě skončený rok jasně ukázal, že **jistoty tohoto světa pomijí**. Mizí rychle jako pára nad hrncem a nejsou vlastně nic. Mnoho i relativně zdravých lidí přišlo o život, další přišli o zdraví, jiní o práci, o živnost atd. Některým lidem se život změnil a nikdo nic vlastně nemá jisté. Ano, jisté je, že **všichni jednou zemřeme**, ale nevíme kdy. Jak je na bráně jednoho hřbitova napsáno: **Smrt jistá, hodina smrti nejistá**. Jistě mi ale dáte za pravdu, že tohle není moc nadějná jistota.

I proto je dobré, a řekl bych nutné, upnout se na Toho, který přeci jen dává mnohem lepší jistoty. Na Pána Ježíše Krista. Vždyť On říká: **Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezahynou navěky a nikdo je z mé ruky nevyrvé**. No není tohle, bratři a sestry, nádherná jistota? Není to pevné Boží ujištění? Z Boží ruky nebude vyrván nikdo, kdo patří Ježíši. Pán Ježíš říká **moje ovce**, a myslí tím obrazně každého, kdo přestal patřit jen sám sobě nebo někomu jinému a odevzdal vědomě svůj život Pánu Ježíši. Každý, kdo uvěřil, že Ježíš je i jeho Spasitel a Zachránce a každý, kdo učinil Ježíše Krista Pánem svého života. **Moje ovce nezahynou navěky a nebudou vyrvány z mé ruky**, říká Pán. Patří už tvůj život Pánu Ježíši? Pokud ne, pak se na tebe tyto jistoty nemohou vztahovat a je u tebe reálná hrozba věčné smrti! A pokud si ten, který si není jistý, jak to s tebou bude, pak přece můžeš v upřímné modlitbě svůj život odevzdat Kristu a učinit jej Pánem a Vládcem svého života. Víte, někteří lidé, kteří vyrůstali v křesťanských rodinách, byli pokřtěni, confirmováni, nebo u katolíků biřmováni, se považují za evangelíky a katolíky. Ale přesto nemají jistotu, že **nezahynou navěky**. Proč? Protože ve skutečnosti neobrátili svůj život k Ježíši Kristu. A každý, kdo neodevzdal svůj život Pánu Ježíši, si prostě nemůže být jistý. Každý kdo chce zůstat prostě pouze sám svůj, vlastně pořád patří tomuto uvadajícímu světu a tedy i smrti. Každý takový se nestal Kristovou ovčí. Někdo si může i myslet, že když je členem církve a když jednou bude mít třeba církevní pohřeb, že tím bude zachráněn. Pán Ježíš ale neříká, evangelické ovce, katolické ovce, apoštolské ovce, baptistické ovce, bratrské a já nevím jaké ještě. On říká **mé ovce**. Kristovy ovce. A je jedno jestli jsi členem tam té nebo oné církve, anebo nejsi členem nikde, Kristovou ovčí, o které Pán Ježíš říká, že je Jeho, je pouze ta, která Mu odevzdala svůj život a učinila jej svým Pánem a Spasitelem.

Bratři a sestry, mnozí lidé, kteří věřili tak nějak napůl, protože nedali své života Pánu, prožili ujištění teprve tehdy, když upřímně a opravdově odevzdali své životy v modlitbě Pánu Ježíši. A **modlitba** to je právě jeden ze znaků života těch, kteří patří Kristu. Jak víme, modlitba ale není jen nějaký pouhý monolog, nějaké předřikávání předepsaných formulí, **modlitba je rozhovor**. Já a Bůh. Modlitba jako nástroj komunikace je neodmyslitelnou součástí vztahu s Bohem. Tak jako pro všechny lidské vztahy jsou potřebné různé druhy komunikace, tak pro vztah s Kristem je potřebná modlitba. A tak jako lidé ke komunikaci ve vztazích potřebují nejen informace vydávat, potřebují je i přijímat. Naslouchat. Tak je to přece i ve vztahu s Bohem. Modlitba není jen mé mluvení, ale i mé ztišení před Bohem. Naslouchání jeho tichému hlasu. A Pán Ježíš říká: **Moje ovce slyší můj hlas...** Slyšíš Boží hlas, znáš Kristův hlas? Znáš hlas svého Pastýře? Máme doma osmiměsíční kočku a ona reaguje na náš hlas, i když neví, co říkáme. A když někdo z nás není doma, ale telefonujeme si a ona v mobilu slyší třeba můj hlas, tak zpozorní, oživne. Začne naslouchat, dokonce se do toho mobilu chce dostat. U Božího hlasu to samozřejmě není tak jednoduché rozpoznat. Je to hlas tichý. Někdy nemá slova, jindy nám zazní všelijak z Božího slova, avšak zaslechnout Jej můžeme pouze ve svém srdci. **Mé ovce slyší můj hlas**. Je to hlas, který v nás probouzí víru, naději, lásku. Je to hlas, který nás usvědčuje v našem svědomí. Je to hlas, který nás motivuje a posiluje. Inspiruje. A právě proto jsou modlitba a s ní spojené naslouchání, tak velmi důležité pro život každého křesťana. Vždyť Pán Ježíš říká: **Mé ovce znají můj hlas a jdou za mnou**. Všichni přece víme, jak to bývá na pastvinách. Pastýř ovce vodí z jedné pastvy na druhou, přivádí je do ovčince, a **oni za ním jdou, protože znají jeho hlas** a protože ho slyší. Jak říká Pán Ježíš, **za cizím nepůjdou**. Proto je modlitba důležitá pro nás křesťany na každý den. Náš život by měla být jedna velká trvalá

modlitba. Vždyť je psáno **modlete se bez přestání**. A pomodlit se jenom jednou modlitbu odevzdání k Pánu Ježíši a pak už se nikdy nemodlit, to je jako ovce, která přestala následovat svého pastýře a prostě se zatoulala. Bez modlitby vlastně se nedá mluvit o nějakém vztahu s Bohem. A jestli se nemodlíš, pak se nediv, že jsi svému Pastýři vzdálen. Že nevnímáš jeho bezpečí, jeho ujištění, jeho hlas už neslyšíš, když jsi daleko. A přitom Pán Ježíš tě chce **vodit po klidných místech u vod**. Nech se jim vést, modli se a naslouchej. Protože pouze ty ovce, které znají a stále slyší Pastýřův hlas a jdou za Ním, jen ty pak zakouší to, co říká dál. **Já jim dávám věčný život.**

Bratři a sestry, jednu důležitou informaci z toho Kristova výroku jsem záměrně vynechal. Pán Ježíš říká: **Moje ovce slyší můj hlas, já je znám...** Pán Ježíš zná všechny ovce, které jsou Jeho. Každého, kdo dal svůj život Pánu Ježíši, toho Pán Ježíš zná. A ano, jsme to my, kteří se Mu někdy ztrácíme. Třeba právě proto, že Mu přestaneme naslouchat, přestaneme se modlit, začneme třeba jednat v rozporu s Jeho slovem, a z nějakého důvodu Pána Ježíše začneme třeba i opomíjet. A po nějakém čase zjistíme, že ve svém srdci máme úplně jiný postoj, než když jsme Jej učinili Pánem svého života. Najednou si připadáme sami, sami si vládneme a nevíme, jak z toho ven. Pán Ježíš o nás ale ví. Svě ovce má spočítané. **Což ten, který má sto ovcí a jedna se mu zatoulá, což nenechá těch devadesát devět a nejde hledat tu, která se ztratila?** Znovu použiji příměr s naší kočkou. Neboť se nám nedávno najednou ztratila. A už byl večer. A Bětka s Kájou ji šli hledat. Našli ji ve tmě v příkopě u potoka. Ona ale slyšela Běťčin hlas a tak se zoufale ozvala. Srazilo jí auto, museli jsme k lékaři. Dnes už je v pohodě. Ale chci tím říct, že jestli ses Pánu nějakým způsobem zatoulal a dnes slyšíš ve svém srdci Jeho hlas, pak k Němu začni volat. On si tě najde a dá se tobě nalézt. V tom podobenství O ztracené ovci je napsáno, že **v nebi je veliká radost nad tím, kdo byl nalezen, nad hříšníkem, který činil pokání** a vrátil se k Bohu.

A to poslední, co je pro naše ujištění to nejdůležitější, je to, když Pán Ježíš říká, že **nikdo mé ovce z mé ruky nevyrvé!** Nikdo a nic nás nemůže vyrvat z Boží náruče. Z Božího bezpečí. Nikdo nás nemůže vyrvat z nebeské věčnosti! A ten obraz pastýře, který vezme tu ztracenou ovečku do náruče, dá si ji pak na ramena a odnáší ji domů, ten je vlastně o tobě a o mě. Už tehdy když jsme činili pokání ze svého života a poprvé se odevzdali Kristu, už tehdy tento obraz o nás platil. Ale také vždy, když se ztratíme a voláme v pokání o pomoc. A máme-li se zamyslet také nad nejistou budoucností v novém roce, neboť nevíme, co nás čeká, pak zde máme ujištění, že nás nic nevyrvé z Kristových rukou. A nejen to! On dále říká: **Můj Otec, který mi mé ovce dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky.** To je posílená Boží náruč neboť **Syn a Otec jsou jedno**. A když Pán Ježíš říká, že Otec je větší nade všechno, pak i nad tím, když se kymácí nebo zemětřese celý svět. Nikdo a nic tě nevyrvé z Boží náruče, protože Bůh je ten největší. I kdyby ti o život ukládali, i kdyby si byl v náruči různých zlovolníků, i kdyby si byl v náruči smrtelné nemoci, nebo samotné smrti, vždycky můžeš vědět, že jsi v náruči Boží, pokud jsi tedy Kristův. Proto je dobré svěřit svůj život do Božích rukou a klidně každý den, každou činnost, každý problém, můžeš dát do Boží ruky. My si to někdy ani neuvědomujeme, ale vůbec nám nepřijde, že denně tak nějak automaticky svěrujeme své životy řidičům autobusů, pilotů, strojívedcům, lékařům. Automaticky jim důvěřujeme a nedělá nám to problém. Podobně však můžeme důvěřovat Hospodinu a svěřit své životy do jeho rukou.

Pamatujme, bratři a sestry, že v Boží náruči můžeme být díky Dobrému Pastýři, Pánu Ježíši Kristu, neboť **dobrý pastýř položí za své ovce život**. A On to udělal. Díky našim proviněním jsme měli být my vydáni do náruče zlovolníků a do náruče smrti. On se do těchto náručí nechal vydat místo nás. A díky Kristu a jeho kříži nás nikdo a nic nemůže vyrvat z jeho rukou. Ať se děje cokoliv, ať se mění světy, ať se mění život, ač žijeme, ač umíráme, patříme Kristu. Pokud tomu tak je, pak se nemusíme bát ničeho zlého ani v tom novém roce. Amen.

Píseň modlitba

Slovo poslání: 1. list Petřův 2, 21-25

Požehnání: Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého a vede tě do života věčného. Amen.

Píseň